

EDUCAȚIA NONFORMALĂ ÎN ANGAJABILITATEA (POST)UNIVERSITARĂ

Lilia SPÎNU

CZU: 37.013:378.126:331.42

spinulilia0305@gmail.com

Finalizarea unei instituții de învățământ și însușirea unei profesii nu întotdeauna reprezintă în mod sigur o trecere pe piața muncii. O piață modernă a muncii include noi provocări și cerințe; cere îmbunătățirea continuă și dobândirea de noi cunoștințe și competențe în conformitate cu nevoile societății, competențe transversale care pot fi aplicate în diferite situații de viață. Actualmente, tot mai des putem identifica o nouă abordare a locului de muncă și a angajabilității ce implică trecerea de la „locul de muncă sigur” la „angajabilitatea sigură”.

Angajabilitatea se referă nu numai la abilitățile profesionale și academice ale persoanei. Organizația Internațională a Muncii (2002) definește angajabilitatea ca un set de cunoștințe, expertiză și capacitate a persoanei de a obține și păstra un loc de muncă, progresul în carieră, de a găsi un alt loc de muncă sau de a intra pe piața muncii în diferite perioade ale vieții.

Gradul de angajare a absolvenților a devenit un motor-cheie pentru universitățile moderne internaționale și naționale.

În condițiile actuale, în contextul angajabilității, învățământul superior înaintea cerințe noi: necesitatea unei instruirii calitative în vederea pregătirii specialiștilor, competitivi pe piața muncii, siguri în profesia aleasă și destul de fluenți și flexibili în angajarea în zonele adiacente calificării, astfel fiind capabili să lucreze în mod eficient în domeniul lor. Misiunea universităților este de a oferi studenților acele calificări academice – definite din punctul de vedere al cunoștințelor, abilităților, valorilor și atitudinilor – relevante pentru angajatori în procesul de recrutare al unui absolvent, dar și oportunitate absolvenților de a evolua și/sau de a-și îmbunătăți calificările inițiale prin programele de învățare pe tot parcursul vieții.

În contextul schimbărilor considerabile pe piața muncii și în sectorul învățământului superior, un discurs al angajabilității a devenit tot

ȘTIINȚE SOCIALE

Psihologie, științe ale educației, sociologie și asistență socială

---

mai dominant. Universitățile sunt solicitate să se asigure că produc absolvenți „angajabili”, iar absolvenții sunt îndemnați să își dezvolte continuu abilitățile personale, calitățile și experiențele pentru a concura pe piața muncii. Ca răspuns la cererea instituțiilor angajatoare, universitățile au adoptat o serie schimbări curriculare bazate pe competențe care, atunci când sunt încorporate în programe de licență, este de așteptat să crească capacitatea de angajare a absolvenților. Majoritatea universităților includ stagii, angajări temporare și studii internaționale (schimb de experiență, stagii) în programele lor, cu scopul de a spori perspectivele de angajare ale absolvenților. Aceste schimbări se regăsesc și în pregătirea cadrelor cu profil pedagogic din țara noastră. Instituțiile de învățământ superior cu profil pedagogic depun efort pentru a spori posibilitățile de angajare ale absolvenților lor. Instituțiile acționează în acest scop, fie configurând programele lor de studiu, astfel încât să răspundă nevoilor pieței muncii, fie prin a se asigura că, prin parcurgerea programelor de studiu, studenții vor dobândi competențele necesare ca, imediat după absolvire, să aibă succes la angajare.

Educația nonformală este segmentul care încorporează formarea competenței de angajabilitate. Conceptul-cheie al educației nonformale constă în realizarea funcției de complementaritate în raport cu educația formală.

Educația nonformală poate fi definită și ca o predare și învățare organizată care este concepută, mai mult sau mai puțin, didactic și prin care o persoană dobândește alte cunoștințe sau abilități, adoptă și îndeplinește nevoile de învățare suplimentare sau alternative. Definiția UNESCO a educației nonformale a redus termenul de educație nonformală la o activitate educațională organizată în afara sistemului formal, care are scopul de a satisface nevoile utilizatorilor, dar și de a îndeplini obiectivele de învățare, fiind constituită din „orice activități educaționale organizate și susținute care nu corespund exact cu ceea ce numim educație formală. Aceasta poate fi realizată în cadrul sau în afara instituțiilor de educație și se adresează persoanelor de toate vârstele. Educația nonformală nu urmează un sistem ierarhizat și poate diferi ca durată, fără a implica în mod obligatoriu certificarea rezultatelor învățării” [1].

Educația nonformală a fost definită de către J.Kleis drept „orice activitate educațională, intenționată și sistematică, desfășurată de obicei în afara școlii tradiționale, al cărei conținut este adaptat nevoilor individului și situațiilor speciale, în scopul maximalizării învățării și cunoașterii și al minimalizării problemelor cu care se confruntă acesta în sistemul formal (stresul notării în catalog, disciplina impusă, efectuarea temelor)” [apud 2]. Educația nonformală desemnează o realitate mai puțin formalizată sau neformalizată, însă cu efecte formative. Activitățile educative angajate în acest sens se caracterizează printr-o mare diversitate, flexibilitate, fiind determinate de interesele și opțiunile individuale ale persoanei.

Autorii contemporani subliniază că educația nonformală este una complexă, care include variate tipuri de experiență pe măsură ce relația dintre educație, pe de o parte, și individ și societate, pe de altă parte, devine mai strânsă. În același timp, procesul de educare este mai liber și mai spontan. În conformitate cu această concepție, omul poate să-și găsească vocația și satisfacția numai prin depășirea constantă a granițelor realizării sale [apud 3]; dar și că educația nonformală este o activitate organizată și sistematică care permite indivizilor să-și dobândească și să-și îmbunătățească cunoștințele, abilitățile și competențele pentru nevoile personale, sociale și profesionale. Educația și perfecționarea profesională, în special educația nonformală, sunt acum considerate o cerință pentru supraviețuire, dezvoltare ulterioară și pentru obținerea unei perspective a societății moderne [4].

Educația nonformală este destinată diverselor grupuri de oameni – de la copiii și tinerii care sunt încă în sistemul de educație formală, până la adulți și persoanele în vârstă.

Valorizarea educației nonformale apare ca urmare a faptului că sistemul educațional formal se adaptează într-un ritm prea lent la schimbările socioeconomice și culturale ale lumii în care trăim. De aceea, sunt întrevăzute și alte posibilități de a-i pregăti pe copiii/tinerii/adulții să răspundă adecvat la schimbările societății. Aceste ocazii de învățare pot proveni nu doar din învățământul formal, ci și din domeniul mai larg al societății sau din anumite sectoare ale acesteia. Formele educației nonformale sunt părți indispensabile ale procesului de învățare

ȘTIINȚE SOCIALE

Psihologie, științe ale educației, sociologie și asistență socială

---

pe tot parcursul vieții, care se concentrează pe dobândirea și perfecționarea cunoștințelor și abilităților profesionale. Educația nonformală este din ce în ce mai căutată și mai apreciată în lumea modernă și a devenit un factor important în obținerea succesului și a avantajului competitiv pe piața muncii.

Referințe:

1. *Ce este educația nonformală*. Disponibil: <https://www.nonformalsepoate.ro/index.php/educatia-nonformala/ce-este-educatia-nonformala>. Accesat: 14.08.2020.
2. SARANCIUC-GORDEA, L. *Educația nonformală. Suport de curs*. Chișinău: Tipografia UPS „I.Creangă”, 2013. 236 p. ISBN 978-9975-46-178-8.
3. TOMA, N. Educația nonformală a tinerilor și a adulților: cadrul motivațional. În: *Studia Universitatis Moldaviae. „Seria Științe ale Educației”*, 2020, nr.5(135), pp.36-43.
4. PERIN, Višnja, KARAMATIĆ BRČIĆ, Matilda. Lifelong learning and employability – the role of non-formal education. In: *Andragoška spoznanja*, 2014, no.4, pp.39-48. DOI: <http://dx.doi.org/10.4312/as.-20.4.39-48>